

Sarah Groenteman

NACHTWACHT MOORDEN

UITGEVERIJ KWALITEIT

© GROENTEMAN

Design; Osbourne Cox

Redactie; Uitgeverij Kwaliteit

VOOR HANNAH

DEEL I

INSTALLATIE

Wie zijn de slechte jongens, en wie de goede? Dat vraagt men vaak. Hoe zat dat hier?

Het was op 15 juli, nationale Rembrandt-dag, een beetje mistig, maar dat deerde inspecteur Nicolas Knickerbocker geheel niet. Hij was net 72 geworden en had zo'n baan waarbij je scherp moest blijven. In zijn vrije tijd hing hij graag rond in de krochten van café Plein Zicht te Osdorp, vroeger dé plek voor vrijdagmiddagen met collega's van het korps, die er inmiddels niet meer waren. 'Jeetje, iedereen is weg,' mompelde hij dan, luisterend naar zijn favoriete Frank Sinatra; *Send in the clowns*. Dat hij op die leeftijd nog moordzaken deed – gewoon als vrijwilliger en zelfs op zijn oude fiets – had een heel simpele reden: hij wilde Annet, zijn vrouw, niet

voor de voeten lopen. De laatste jaren waren ze uit elkaar gegroeid, en thuis was het allang niet meer gezellig. Ze begrepen elkaar gewoon niet meer; twee oude mensen met totaal andere karakters. Dus ja, uiteindelijk kon niemand een ander de schuld geven, wat Annet wel deed, waardoor hij stiekem ging zitten hopen met het oplossen van een ingewikkelde zaak bovenmatig haar achting en bewondering weer terug te zullen winnen. Terwijl hij om acht uur nog wat havermout tussen zijn tanden zat weg te peuteren, werd dat nijvere werk op het bureau onderbroken door een alarmsignaal. Iemand hing hijgend aan de lijn over een geweldsincident en zei dat er snel hulp nodig was, anders zou een of ander spel heel fout aflopen. Knickerbocker snapte er niks van, maar recherchechef Korenwolf zei dat hij direct moest gaan kijken.

Na een fietstochtje vanaf bureau Lijnbaan kwam hij bij het Nieuwe Rembrandthuis aan de Rozengracht. De kamer waar die paniekerige oproep vandaan kwam, bleek een nagebouwd woonhuis uit de 17e eeuw in de showroom van het nieuwe pand. Er stond zo'n oude bedstee, een

blinkende beddenpan om koude voeten mee te warmen, en een ondersteek bij het nachtkastje, zodat niemand 's nachts naar beneden hoefde als ze moesten plassen. Tenminste, zo zag inspecteur Knickerbocker het, nog geeuwend. Die hele kamer, met z'n simpele en wat stoffige vibe, hoorde bij een museumfeestje en—best grappig vond Knickerbocker—werd aangeprezen met de slogan: Moord op Rembrandt.

Hij wist wel wat er allemaal achter deze kunstactie zat. Of beter gezegd; rampzalige actie. De lokale tv-presentator Paul Platypus smeeet het overal in het rond en maakte er een gigantisch ding van; dat bergen ingehuurde vrijwilligers Hendrickje Stoffels kleefden aan hekken, schoolpoorten, illegaal bij maanlicht.

Maar goed.

De tribune rechts van de inspecteur was helemaal leeg. Knickerbocker liep voorzichtig, maar toch zelfverzekerd de halfduistere showroom binnen en was daar moederziel alleen. Maar dat vond hij ook wel wat hebben. Het enige waar hij echt mee zat (wat ook weer handig was, omdat hij zo geen dure, slappe museumbroodjes hoefde te

kopen), waren boterhammen met zwoerd in een lunchtrommel, die Annet oververhit voor hem had klaargemaakt en stopte, met eromheen een elastiekje, in zijn plastic regenjas.

Nicolas Knickerbocker liep wat rond, om afwachtend te zien daar bij de tribune wat er ging gebeuren, links van hem hing touw aan paaltjes een paar meter van elkaar en bakende 't terrein af waar midden in een bijna naakte vrouw stond. Inspecteur Knickerbocker probeerde zich te blijven focussen – hij was hier tenslotte voor werk – en bladerde in het halfduister snel door het foldertje, dat hij bij binnenkomst had gekregen van een meisje met sproeten, die zei Cornelia te heten. En hij las, wat hem nog lang zou bijblijven: die vrouw in kamer 1 was Hendrickje Stoffels.

Ze kwam uit het donker van de replica schaduwrijk tevoorschijn en vulde de woonkamer —waar ze met Rembrandt zijn laatste jaren doorbracht—zonder iets te zeggen, volledig. Denkend aan zijn Annet, zei Nicolas zacht: kijk, zo kan het dus ook.

Toch was die observatie niet helemaal op zichzelf staand. Knickerbocker kwam er al snel achter dat er

twee klusjesmannen waren, Ahmed en Ibrahim, allebei Syrisch en gekleed in outfits uit de 17e eeuw. Ze werden vergezeld door conservator en directeur Gerrit Zevenaar van het nieuwe Rembrandthuis aan de Rozengracht, die eruitzag alsof hij zo van een oud Rembrandt-portret was gestapt, compleet met krullend haar en hoed. Uren voordat de opening begon (die trouwens elk moment kon plaatshebben), riep Gerrit: ‘Jongens, zet die paaltjes strak naast elkaar!’

Juist het moment dat inspecteur Knickerbocker heel kort naar de halfnaakte Hendrickje keek, in schimmigheid het touw een scherpe bocht maakte, hem stopte en hij ritselde, rommelde, draaide, tuimelde dieper zijn graf in dan Lazarus—die Rembrandt zo schitterend neerzette in *De Opwekking*. Ambulance erbij, Vrije Universiteit Ziekenhuis, polikliniek, intensive care. Neen. Met zijn piepende regenjas stond inspecteur Knickerbocker alweer op. Een beetje pissig. Beetje shaky, bedacht hij dat het eigenlijk allemaal door de flyer kwam die hij vasthield, maar tijd om woedend te reageren was er niet.

De vrouw—gekleed in slechts een mannenhemd badend in een teil gevuld met een donkere vloeistof die deed denken aan het donkerste rioolwater; ze richtte zich tot de lege tribune en fluisterde: 'Rembrandt is net terug van Terschelling.'

En het was toen, achter het blauwe fluweel dat de installatie rechts afbakende; daar klonk een schot en meneer Zevenaar, gekleed als de jonge Rembrandt viel voorover door een gordijnspleet en kwam harder terecht dan Knickerbocker en Lazarus samen.